

Ліки зміцнюють тіло, а книга - душу

Біблія

№ 2 (77)
2021
(лютий)

ТЕРАПЕВТ

Видається з 1 жовтня 2014 року

*Бюлетень Наукової бібліотеки
Харківського національного медичного університету*

*150 років від дня народження
Лесі Українки*

С. 3-5

Зміст

До ювілею

150 років від дня народження Лесі Українки

Л. Скрипченко, В. Віскова.....С. 3-5

Тема на часі

Говоримо про етикет віртуальних комунікацій

Т. Павленко.....С. 6-7

Читання зі смаком

З іронією про серйозне

В. Серпухова.....С. 8-9

Хроніка подій

Будуємо ефективні комунікації

І. Киричок.....С. 10-11

Анонси подій,

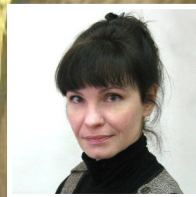
Вітання з днем народження

.....С. 12

До ювілею

Лариса Скрипченко

Віра Віскова

150 років від дня народження *Лесі Українки*

Дослідники вважають, що на характер письменника, як і взагалі на людину, впливає спадковість. Зважаючи на це, Леся Українка (уроджена — Лариса Петрівна Косач) не випадково була винятковою людиною.

Лариса Петрівна Косач (1871-1913) — видатна українська поетеса, письменниця та перекладачка (в колі рідних з дитинства — Леся) народилася 25 лютого 1871 року в місті Новгород-Волинський (нині це місто у Житомирській області). Леся — друга дитина у Ольги Петрівни Драгоманової, відомої української письменниці та громадської діячки, член-кореспондентки Всеукраїнської академії наук (творчий псевдонім — Олена Пчілка) та Петра Косача, юриста й просвітянина. Окрім Лесі та її старшого брата Михайла в родині Косачів було ще троє менших дітей [1].

Протягом багатьох років біографію письменниці трактували виключно крізь призму фізичної недуги, всім відомо про багаторічне змагання Лесі Українки з тяжкою хворобою — туберкульозом кісток, однак, і досі маловідомими лишаються емоційно-психологічні чинники, які відігравали далеко не останню роль у житті Лариси Петрівни.

Початкову освіту всі діти Косачів здобували вдома — під керівництвом і за педагогічною системою матері. Першою в навчанні була Леся: вона малювала та гра-

ла на фортепіано, гарно вишивала, мала неабиякі здібності до мов (опанувала їх більше семи), а у 19-річному віці написала підручник «Стародавня історія східних народів» для своєї молодшої сестри. Після домашньої освіти діти вступили до гімназій та університетів — всі, крім Лесі. Хоча її знання були справді енциклопедичними, проте саме через хворобу вона не відвідувала жоден навчальний заклад. Ольга Петрівна без зайвої скромності наголошувала, що донька не стала б письменницею без її патріотичного виховання, батько надавав грошову допомогу на видання творів Лесі. Вона була «батьковою донькою»: походила на нього і зовнішністю, і характером. Молодша сестра Ольга пригадувала: «Обоє вони, і батько й Леся, були однаково делікатні у відносинах із людьми, намагаючись нікого собою не затруднити, не клопотати, не намагати...» [2].

Перші ознаки туберкульозу з'явилися у дівчинки вже в 10-річному віці, у 12 — перенесла тяжку операцію з видалення уражених кісток лівої руки. Потім хвороба вразила ногу, пізніше — легені та нирки. Терпляча й делікатна, Леся ніколи не демонструвала свій біль, не любила проявляти співчуття, навпаки, бралася за всі доступні їй види діяльності, намагаючись у такий спосіб довести власну повноцінність. Письменниця навіть знаходила у собі сили

Леся Українка

писати про власний недуг із певною часткою іронії: «У мене все хронічне: і хвороби, і почування. Як анемія, туберкульоз, істерія, так і приязнь, любов і ненависть» [1].

Перший вірш дівчинка написала в неповні 10 років під враженням гіркої звістки про арешт її тітки. Будь-який збірник поетеси починається цими рядками, дуже дорослими для дитини:

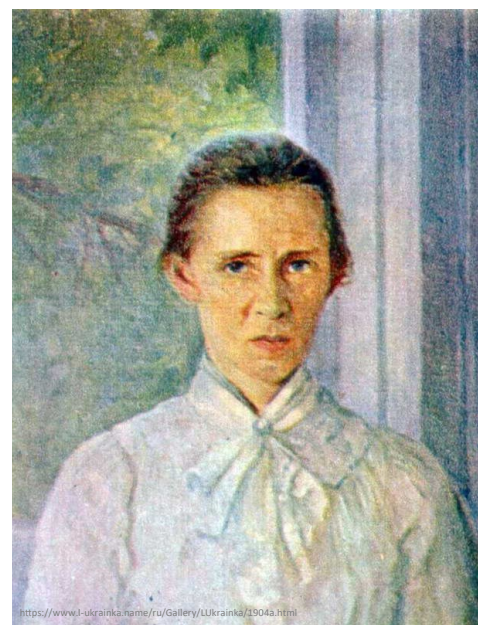
*Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна:
Надія вернеться ще раз на Вкраїну,
Поглянути ще раз на рідну країну,
Поглянути ще раз на синій Дніпро, —
Там жити чи вмерти, мені все одно...*

[3].

Від одного циклу віршів до іншого («Сльози-перли», «Мелодії», «Ритми»), від однієї збірки до іншої («На крилах пісень», 1892; «Думи і мрії», 1899; «Відгуки», 1902) формувався стиль надзвичайної художньої сили. Поетика творів Лесі Українки дуже багатогранна, як і тематика віршів. Вона «вражає надзвичайною різноманітністю строфіки, метрики, ритміки... — відмічав Максим Рильський. — Тут маємо і канонічні сонети, октави, секстини, гекзаметри, і цілком оригінальні строфічні побудови...» [2]. Багато композиторів, включаючи М.В. Лисенка, писали на її вірші пісні й романси, тексти та сюжети поем, драматичні твори використовували для створення опер, балетів, симфонічних творів. Також Леся Українка виступала в пресі як публіцист і критик. Так, для журналу

«Жизнь» вона написала більше шести великих оглядових статей, охопивши найважливіші процеси української літератури.

Влітку 1897 року, під час лікування в санаторії Ялти, Леся знайомиться з Сергієм Мержинським. Хоча в письменниці він вбачав лише друга, її почуття були набагато глибшими. Після від'їзду з Криму між ними зав'язалося листування, та на жаль, листи були повністю втрачені. Лише залишилася її поезія у прозі, присвячена саме йому — «Твої листи завжди пахнуть зов'язаними трояндами», яку вважають вершиною любовної лірики. Смерть Мержинського від туберкульозу у 1901 році стала для Лесі Українки з її власних слів «найчорнішим днем й одночасно найяскравішим сплеском творчості», і це, безумовно, вплинуло на її творчий стан [2].

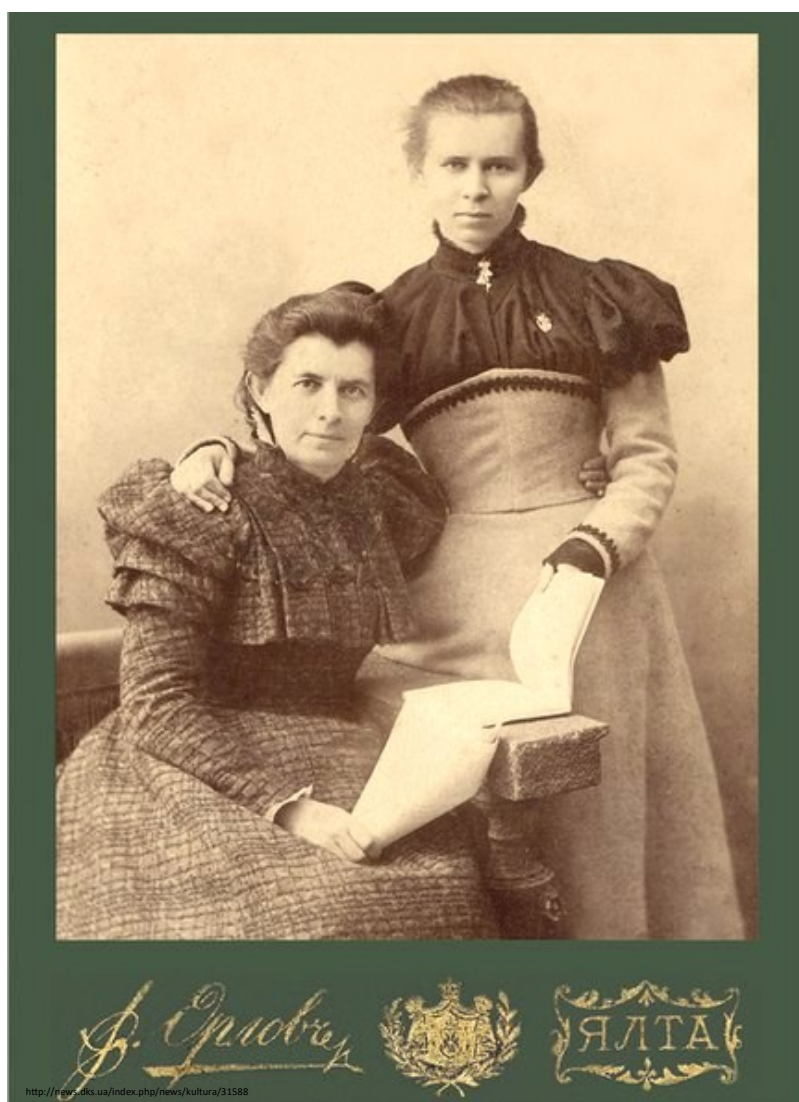
Портрет Лесі Українки

Худож. Ф. Красицький. 1904 р. Олія. Державний літературно-меморіальний музей Лесі Українки у Києві

Фактично за одну ніч Леся написала драматичну поему «Одержима», яку присвятила померлому другу. В листі до Івана Франка вона зізналась: «Я її [«Одержиму»] в таку ніч писала, після якої, певне, буду довго жити, коли вже тоді жива осталась. І навіть писала, не перетравивши туги, а в самому її апогею» [2].

Серед тих друзів, що розділили горе письменниці, був Климент Квітка. Вони познайомилися ще навесні 1898 року, коли Климент вивчав народну музику і записував українські пісні та мелодії. З дитинства Леся теж цікавилася фольклором. Їх об'єднала спільна праця над збірками фольклору, і 25 червня 1907 року Климент Квітка і Леся Українка побралися в Києві. Він супроводжував дружину в оздоровчих поїздках, видавав її твори. Разом вони захоплювалися музикою, співами й театром. Коли з 1908 року Квітку перевели по службі на Кавказ, Лариса переїхала разом із ним [3].

Останні роки життя Леся, можна сказати, відвоювала у смерті. Вони пройшли в подорожах на лікування до Єгипту й на Кавказ. Разом із чоловіком вона працювала над зібранням фольклору,

Олена Пчілка і Леся Українка.

м. Ялта, фото датується січнем 1898 р.

активно опрацьовувала власні драми. Коли стан здоров'я погіршився, до Грузії приїхала мати Лесі. Власне їй письменниця диктувала проект так і не закінченої драми «На берегах Александрії». В цей період нею створені видатні драматичні твори. «Оргія», «Камінний господар», «Лісова пісня» — такі зльоти творчого генія, що вищі за них важко собі уявити. «Це — діамантовий вінець Лесі Українки», — писав пізніше Максим Рильський [2].

Творчість Лесі Українки в останні роки життя перейнята великими сподіваннями близьких соціальних змін, народження нового, вільного суспільства. Найвищим мистецьким здобутком письменниці є «Лісова пісня». Цей шедевр вона написала всього лише за три тижні у місті Кутаїсі, що на Кавказі. Леся тяжко сумувала за Батьківщиною. Ідея створити «Лісову пісню» нав'яла спогадами дитинства. За жанром це — драма-феєрія (таке визначення твору дала сама письменниця). «Лісова пісня» — нова жанрова форма, створена саме Лесею Українкою. «Писала я її дуже недовго, 10-12 днів, і не писати ніяк не могла, бо такий уже був непереможний настрій, але після неї я була хвора і досить довго «приходила до пам'яті»... Далі я заходила її пере-

Леся Українка в гуртку «Плеяда»

Худож. В. Зарецький. 1961 р. Олія.

писувати, ніяк не сподіваючись, що се забере далеко більше часу, ніж саме писання, — от тільки вчора скінчила сю мороку, і тепер чогось мені шия і плечі болять, наче я мішки носила» [2]. Також у листуванні письменниці є згадки про те, що стало поштовхом до написання твору. У листі до матері від 2 січня 1912 року вона писала: «Мені здається, що я просто згадала наші ліси та затужила за ними. А то ще я й здавна тую Мавку «в умі держала», ще аж із того часу, як ти в Жабориці мені щось про мавок розказувала, як

ми йшли якимсь лісом з маленькими, але дуже рясними деревами. Потім я в Колодяжному в місячну ніч бігала самотою в ліс (ви того ніхто не знали) і там ждала, щоб мені привиділась Мавка» [2].

Леся Українка померла 19 липня (1 серпня) 1913 року в місті Сурамі у віці 42 років. Незважаючи на багаторічну боротьбу з недугою фізичною, нестабільними емоційними станами хвороба не стала для Лесі Українки вироком — порятунок письменниця знаходила у щирій дружбі, підтримці та духовній близькості з людьми, які стали для неї найріднішими. Вона, всупереч тяжкій формі туберкульозу, прожила яскраве, емоційно насичене й інтелектуальне життя, усю багатогранність якого ще тільки належить дослідити [1].

Використані джерела:

1. Тищенко О. Леся Українка: листи, троянди і блакить / О. Тищенко // *НейроNEWS*. – 2019. – № 2. – С. 60-66.
2. Костенко А. Леся Українка / А. Костенко ; упоряд. В. П. Сичевський. – Київ : А.С.К., 2006. – 512 с. – (Життя видатних людей).
3. Леся Українка. Драма-феєрія «Лісова пісня» (1911). *Жизнь. Судьба. Творчество* // 50 знаменитых украинских книг / В. П. Андрусенко [и др.]. – Харьков : Фолио, 2004. – С. 110–125. – (100 знаменитых).

Дім-музей Лесі Українки в Сурамі

Тема на часі

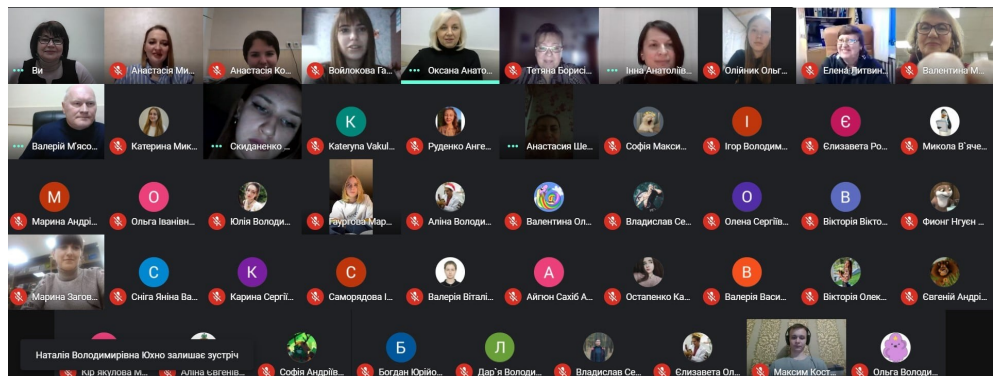
Тетяна Павленко

Говоримо про етикет віртуальних комунікацій

Цифровий світ все глибше проникає в наше повсякденне життя і ми досить комфортно відчуваємо себе в мережі — працюємо, навчаємось, спілкуємось, відпочиваємо. Інтернет, як відомо, вважається всесвітом абсолютної свободи і повної демократії, тут кожен має право голосу і доступу до інформації. Але відчуття анонімності і невразливості, можливості робити все, що завгодно, оманливе. Адже Інтернет — публічне місце, де, як і в реальному житті, діють закони, існують певні традиції та правила хорошого тону. Навіть склалася своєрідна культура віртуальної взаємодії, яка отримала назву «мережевий етикет» або «нетикет» (англ. — network etiquette).

Проте, нетикет — не стільки звід настанов, скільки вираз взаємоповаги та бажання порозуміти один одного для побудови ефективних комунікацій. Тож варто усвідомлювати, що саме нетикет вважає допустимим, а що розцінюється як некоректне поводження або визиває негативну реакцію співрозмовника.

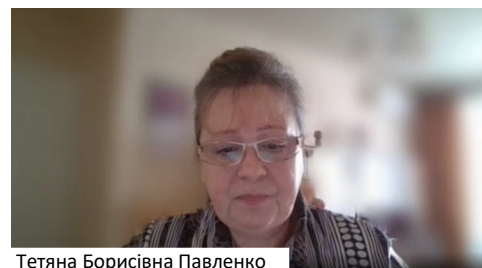
Саме ці питання обговорювались **23 лютого** за круглим столом «Етикет віртуальних комунікацій», який пройшов в онлайн-форматі. Захід, організований Науковою бібліотекою спільно із сектором медіа-простору Студентської ради та кафедрою української мови, основ психології та педагогіки ХНМУ, зібрав 101 учас-

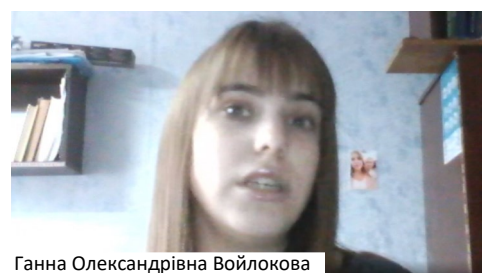
ника! Майже за дві години роботи круглого столу власну думку висловили студенти й викладачі, бібліотекарі й психологи.

Відкриваючи захід, з вітальним словом до присутніх звернулася Ірина Киричок, директорка Наукової бібліотеки. Вона наголосила на важливості й актуальності заявленої теми, особливо в сьогоdnішніх умовах організації освітнього процесу в змішаному форматі.

Обговорення розпочала Тетяна Павленко, заступниця директорки Наукової бібліотеки з ІТ, і визначи-

Тетяна Борисівна Павленко

Ганна Олександрівна Войлокова

ла загальні правила ввічливості для цифрового світу. Спікерка акцентувала увагу, що в цілому норми взаємодії у віртуальному просторі є проекцією загальноприйнятих в суспільстві етичних норм і правил задля комфорту і безпеки користувачів незалежно від їх віку та освітнього рівня, етнічної приналежності та соціального статусу, поглядів та уподобань. Саме загальнолюдські цінності впливають на характер використання комп'ютерних мереж, якість формування інтернет-контенту і накладають відбиток на стосунки та сприйняття людей один одним. Далі спікерка коротко розглянула особливості культури кіберпростору в поєднанні двох аспектів — етичного використання комп'ютерних технологій та етики віртуальної комунікації.

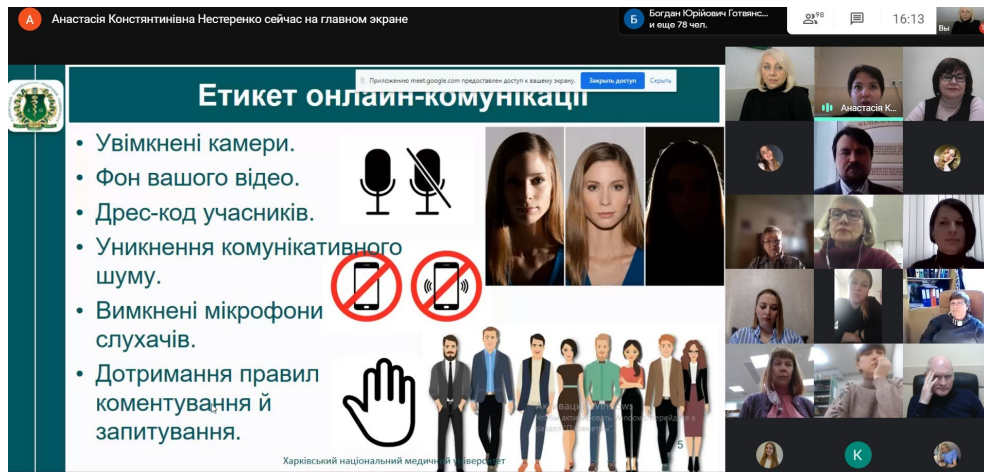
Наступні учасники розглядали особливості етикету соціальних онлайн-комунікацій — як з погляду студента, так і з погляду викладача.

Елизавета Скиданенко, студентка 2 курсу 1 медичного факультету, підкреслила значний вплив і внесення в реальне життя студентів певних стереотипів віртуального світу, зокрема, соціальних мереж. Соціокультурний віртуальний простір задовольняє потреби молоді у сфері спілкування, обміну ресурсами, самопрезентації особистості, про що свідчать наведені дані соціологічних досліджень. Проте, наголосила спікерка, є також певні негативні чинники віртуального спілкування, серед яких проблеми самоідентифікації та ідентифікації, розвитку залежності, безвідповідальності й звикання до брехні, спотворення інформації, вживання специфічної лексики, тощо.

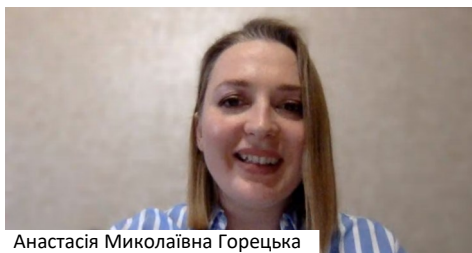
Поглядом викладача на етикет соціальних онлайн-комунікацій поділилася Анастасія Шейко, кандидатка психологічних наук, викладачка кафедри української мови, основ психології та педагогіки ХНМУ. Вона наголосила, що з переходом на дистанційну роботу та навчання всі учасники взаємодії вже не можуть бути «анонімами». Презентація себе в онлайн-просторі — це особиста візитна картка, яка підтверджує чи спростовує певний імідж та репутацію, що склалися.

Найбільше зацікавила слухачів доповідь Ганни Войлокової, студентки 2 курсу 1 медичного факультету, яка розкрила погляд студента на норми етикету під час дистанційного навчання. Дистанційні заняття — це звичайні заняття, тільки проводяться за допомогою технічних засобів. Спікерка зупинилася на основних положеннях нетикету під час взаємодії викладачів і студентів засобами електронної пошти, відеоконференції та чату, яких мають дотримуватись обидві сторони.

Анастасія Нестеренко, кандидатка філологічних наук, викладачка кафедри української мови, основ психології та педагогіки

ХНМУ, продовжила тему етикету онлайн-комунікацій в академічній спільноті, але з погляду викладача. В цілому йшлося про досить відомі правила, які, проте, нерідко ігноруються учасниками. Це увімкнені камери та вимкнені мікрофони, нейтральний фон, додержання ділового дрес-коду, уникнення комунікативного шуму, дотримання правил коментування та запитування.

Анастасія Миколаївна Горецька

Анастасія Горецька, кандидатка психологічних наук, керівниця психологічної служби ХНМУ, торкнулася питань моветону віртуальних комунікацій і профілактики виснаження від онлайн-взаємодії. Адже з переходом на дистанційну роботу і навчання тонка грань між службовою діяльністю і приватним життям майже стирається. Доповідачка зосередилась на досить розповсюджених діях зловживання часом і увагою інших людей. Це зокрема — дзвінки та голосові повідомлення без згоди адресата; постійна розсилка надоречних повідомлень або вітальних мемів, картинок чи відео; створення груп та додавання до чату контактів без попереднього узгодження; фотографування людини без її згоди та поширення цього фото з описом додаткової і

не завжди правдивої інформації тощо.

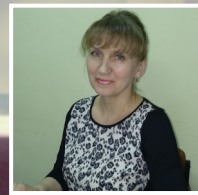
Викладачі Володимир Дейнека (асистент кафедри філософії) та Інна Чухно (кандидатка наук з державного управління, кафедра громадського здоров'я та управління охороною здоров'я і культурології) поділилися власним досвідом взаємодії із студентами та основними засадами продуктивної роботи під час дистанційного навчання.

Також в роботі круглого столу взяв участь Валерій М'ясоєдов, професор, проректор з наукової роботи ХНМУ, який підкреслив необхідність виховання поваги й толерантності до співрозмовника. Також він наголосив, що ефективні комунікації і у реальному, і у віртуальному світі багато в чому залежать від грамотності їх учасників.

Підводячи підсумки зазначимо, що заявлена тема досить багатоаспектна і багатозначна, а діапазон піднятих під час обговорення питань коливався від глобальної постановки до конкретних і цілком практичних. Загалом дійшли висновку, що дотримання етики віртуальних комунікацій передбачає як культуру подання інформації, так і культуру її сприймання. Сподіваємось, круглий стіл став для його учасників кроком до переосмислення певних змін в організації освітнього процесу в університеті і налагодження плідної взаємодії під час роботи й навчання.

Читання зі смаком

Валентина Серпухова

З іронією про серйозне...

Антон Павлович Чехов належить до плеяди письменників-медиків, які успішно поєднували лікарську практику з літературною діяльністю. В якості практикуючого лікаря він отримав багатий матеріал для художніх узагальнень, спостерігаючи зсередини життя різних соціальних верств населення, різні життєві ситуації. Світова література завдячує галереї неповторних чеховських образів лікарів — інколи грубих, неосвічених, байдужих, але й чуйних, ранимих, безправних...

Як завжди, з неабиякою іронією про серйозні речі Чехов говорить і в оповіданні «Загальна осві-

та». Загальна освіта, за думкою одного з героїв твору — успішного в матеріальному плані лікаря-стоматолога, це вміння правильно організувати підприємництво, маркетинг, рекламну підтримку з метою досягнення професійної популярності та збагачення. Володіння секретами психологічного впливу на необізнаних пацієнтів приносить йому чималі доходи з продажу в зубному кабінеті «супутніх» товарів: брошурки з рекомендаціями, зубні щітки, власноручно винайдений зубний порошок та еліксир... А.П. Чехов передбачив цю ситуацію на багато років вперед.

Антон Павлович Чехов
(1860-1904)

Чехов А.П. Общее образование: последние выводы зубоврачебной науки // Полное собрание сочинений и писем в 30-ти томах. Сочинения в 18-ти т. — Москва : Наука, 1984. — Т. 4 : 1885–1886. — С. 150–153.

Отрывки из произведения :

«... Мы залезли по уши в свою специальность, а что дальше этого, до того нам и дела нет. Нехорошо, брат! Ах, как плохо! Ты думаешь, что как научился зубы дергать, так уж и можешь приносить обществу пользу? Ну, нет, брат, с такими узкими, односторонними взглядами далеко не пойдешь... ни-ни, ни в каком случае. Общее образование надо иметь!

— А что такое общее образование? — робко спросил Петр Ильич.

Немец не нашелся, что отве-

тит, и понес чепуху, но потом, выпивши вина, разошелся и дал своему русскому коллеге уразуметь, что он понимает под «общим образованием». Пояснил он не прямо, а косвенно, говоря о другом.

— Главнее всего для нашего брата — приличная обстановка, — рассказывал он. — Публика только по обстановке и судит. Ежели у тебя грязный подъезд, тесные комнаты да жалкая мебель, то значит, ты беден, а ежели беден, то, стало быть, у тебя никто не лечится. Не так ли? Зачем

я к тебе пойду лечиться, если у тебя никто не лечится? Лучше я пойду к тому, у кого большая практика! А заведи ты себе бархатную мебель да понатыкай везде электрических звонков, так тогда ты и опытный, и практика у тебя большая. Обзавестись же шикарной квартирой и приличной мебелью — раз плюнуть. Нынче мебельщики подтянулись, духом пали. В кредит сколько хочешь, хоть на сто тысяч, особенно ежели подпишешься под счетом: «Доктор такой-то». И одеваться нужно прилично. Публика так рас-

суждает: если ты оборван и в грязи живешь, то с тебя и рубля довольно, а если ты в золотых очках, с жирной цепочкой, да кругом тебя бархат, то уж совестно давать тебе рубль, а надо пять или десять. Не так ли?

— Это верно... — согласился Петр Ильич. — Признаться сказать, я сначала завел себе обстановку. У меня всё было: и бархатные скатерти, и журналы в приемной, и Бетховен висел около зеркала, но... чёрт его знает! Затмение дурацкое нашло. Хожу по своей роскошной квартире, и совестно мне отчего-то! Словно я не в свою квартиру попал или украл всё это... не могу! Не умею сидеть на бархатном кресле, да и шабаш! А тут еще моя жена... простая баба, никак не хочет понять, как соблюдать обстановку. То щами или гусем навоняет на весь дом, то канделябры начнет кирпичом чистить, то полы начнет мыть в приемной при больных... чёрт знает что! Верите ли, как продали всю эту обстановку с аукциона, так я словно ожил.

ребряные круги, чтобы публика думала, что у тебя медали есть: уважения больше! Кроме этого, нужна реклама. Продай последние брюки, а напечатай объявление. Печатай каждый день во всех газетах. Ежели кажется тебе, что простых объявлений мало, то валяй с фокусами: вели напечатать объявление вверх ногами, закажи клише «с зубами» и «без зубов», проси публику не смешивать тебя с другими дантистами, публикуй, что ты возвратился из-за границы, что бедных и учащихся лечишь бесплатно... Нужно также повесить объявление на вокзале, в буфетах... Много способов!..

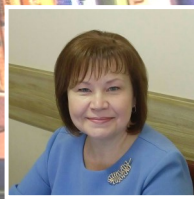
... Беда, ежели апломба нет! Хуже нет, ежели ты себе не веришь или сомневаешься. Был такой случай. Наложил я щипцы, тащу... тащу и вдруг, знаете, чувствую, что очень долго тащу. Пора бы уж вытащить, а я всё тащу. Окаменел я от ужаса! Надо бы бросить да снова начать, а я тащу, тащу... ошалел! Больной видит по моему лицу — тово, что я швах, сомневаюсь, вскочил да от боли и злости как хватит меня табуретом! А то однажды ошалел тоже и вместо больного здоровый зуб вырвал.

— Пустяки, со всяким случается. Рви здоровые зубы, до большого доберешься. А ты прав, без апломба нельзя. Ученый человек должен держать себя поученому. Публика ведь не понимает, что мы с тобой в университете не были. Для нее все доктора. И Боткин доктор, и я доктор, и ты доктор. А потому и держи себя как доктор. Чтоб поученей казаться и пыль пустить, издай брошюрку «О содержании зубов». Сам не сумеешь сочинить, закажи студенту. Он рублей за десять тебе и предисловие накажет и из французских авторов цитаты повыдергает. Я уж три брошюры выпустил. Еще что? Зубной порошок изобрети. Закажи себе коробочки со штемпелем, насыпь в них, чего знаешь, навяжи пломбу и валяй: «Цена 2 рубля, остерегаться подделок». Выдумай и эликсир. Наболтай чего-нибудь, чтоб пахло да щипало, вот тебе и эликсир. Цен круглых не назначай, а так: эликсир № 1 стоит 77 к., № 2 – 82 к. и т. д. Это потаинственнее. Зубные щетки продавай со своим штемпелем по рублю за штуку. Видал мои щетки?..

— Значит, не привык к приличной жизни... Что ж? Надо привыкать! Потом, кроме обстановки, нужна еще вывеска. Чем меньше человек, тем вывеска его должна быть больше. Не так ли? Вывеска должна быть громадная, чтобы даже за городом ее видно было. Когда ты подъезжаешь к Петербургу или к Москве, то, прежде чем увидишь колокольни, тебе станут видны вывески зубных врачей. А там, брат, врачи не нам с тобой чета. На вывеске должны быть нарисованы золотые и се-

Хроніка подій

Ірина Киричок

Будуємо ефективні комунікації

4-5 лютого 2021 року на базі Харківського національного медичного університету пройшов тренінг «Ефективні комунікації в медичному університеті» в межах реалізації Україно-Швейцарського проєкту «Розвиток медичної освіти», в якому університет є пілотним закладом вищої освіти. У дводенному тренінгу взяли участь керівники різних рівнів університету — проректори, декани, керівники ключових структурних підрозділів, гаранти освітніх програм — всього 20 учасників.

Тренінг проходив в Науковій бібліотеці, під час карантинних заходів, тому розпочався з експрес-тестування всіх учасників на COVID-19, негативні результати всім дозволили приступити до тренувань.

Відкрила й взяла участь у заході Тетяна Орабіна, в.о. генерального директора Директорату медичних кадрів, освіти і науки Міністерства охорони здоров'я України. Вітаючи учасників, Тетяна Миколаївна зазначила, що формат тісного спілкування є надзвичайно важливим і саме тому її візит був спланований таким чином, щоб взяти участь у тренінгу й налаштувати комунікації з університетською спільнотою, адже таку взаємодію керівниця вважає частиною комунікації з міністерством.

Від імені керівництва ХНМУ присутніх привітала проректорка з науково-педагогічної роботи Іри-

Тренери М. Хренов та О. Ковжун

на Лещина, звернувши увагу на те, що реалізація проєкту допоможе нашому університету як його учаснику формувати й вдосконалювати систему якості освіти, включаючи студентоцентроване навчання, розвиток освітнього середовища в університеті, під-

вищення фахової та педагогічної кваліфікації викладачів. Тому тема комунікацій для вишу є надзвичайно важливою, бо це інструмент, який дозволяє налагодити ефективну роботу команди учасників тренінгу та колективу університету в цілому.

І. Янішен, І. Чучно, І. Киричок, В. Ніконов

Від Україно-швейцарського проєкту з вітальним словом до учасників звернулася його медична керівниця Олена Ігнащук, після чого представила тренерів проєкту — Олексія Ковжуна, медіа-експерта, та Матвія Хренова, радника Міністра охорони здоров'я України у 2018–2020 роках, і зорієнтувала присутніх на два дні дуже інтенсивної і насиченої за своїм наповненням роботи, побажавши усім плідної роботи.

Дійсно, програма тренінгу була насиченою і дуже цікавою. У перший день активно розбирали основи комунікації, відносини між керівником і підлеглим — як зрозуміти і порозумітись, як реалізувати ідею в межах великої бюрократичної системи, зрозуміти себе і свого керівника. З тренерами розглядали типи людей за Іцхаком Адізесом, описували ролі на підприємстві, притаманні різним типам керівників і підлеглих, набували знань як створити коаліцію, побудувати ефективні комунікації і правильно реалізувати ідею, запропонувати вирішення проблеми, а не створювати нову тощо.

Другий день був не менш насиченим: розглядали основи проєктного менеджменту, навчалися визначати проблему, планувати її вирішення за схемою Френсіса Фукуями, враховувати ризики невдачі та успіху проєкту, вибудовували матрицю учасників процесу та ін.

На початку тренінгу учасники були поділені на групи й далі працювали командами над ситуаційними задачами, планували реалізацію власних проєктів, розбирали нестандартні рішення та помилки.

Робота в команді стала цінним досвідом — важливим було почути думку колег, правильно обґрунтувати свої доводи, раціонально використовувати час та ресурси, прийняти командне рішення. Натхнені тренери

Учасники тренінгу

М. Хренов та О. Ковжун показали учасникам можливості налагодження ефективних комунікацій задля реалізації спільних проєктів з різних боків і точок зору.

Неординарні тренери, потужна команда учасників-колег, нові

знання, емоції та рефлексії від тренінгу — все це є неоціненим досвідом для подальшої взаємодії в нашій академічній спільноті... Отже, продовжуємо будувати ефективні комунікації в рідному університеті!

Робота в командах

ЗАПРОШУЄМО ОЗНАЙОМИТИСЬ З ВИСТАВКАМИ:

Книжкові виставки (традиційні):

«Комбатантні розлади» – березень

«Символ тернистого шляху до незалежності»
(до дня народження Т.Г. Шевченка) – з 9 березня

«Слово як голос душі»

(до Всесвітнього дня поезії) – з 21 березня

Віртуальні виставки:

«Світ очима медиків: літературна творчість наших сучасників»
(до Всесвітнього дня письменника) – з 3 березня

З цією та іншими віртуальними виставками пропонуємо ознайомитися на
сайті НБ ХНМУ

<http://libr.knmu.edu.ua/>

*Вітаємо співробітників Наукової бібліотеки
з днем народження
у лютому*

*Віскову Віру!
Куц Ольгу!
Непійту Тетяну!*

Контакти:

м. Харків,

пр. Науки, 4

тел. (057)7077209

моб. (097)9937709

e-mail: km.kustova@knmu.edu.ua

Редакційна колегія:

Киричок І.В. (головний редактор)

Русанова О.А. (відповідальний редактор)

Кустова К.М.

Гаєва Н.Д.

Борисова О.П.

